

จากใจคุณครูไม่ใหญ่

...แต่เดิมนั้น ที่คิดตั้งโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา ก็เพราะเห็นว่าตัวเองอายุเยอะแล้ว เวลาข้างหน้าก็เหลือน้อยเต็มที มีความรู้อะไร ก็จะมาแบ่งปันให้กับลูกๆ ทุกคน ทั้งความรู้ที่ได้ศึกษาเรียนรู้มาจากพระไตรปิฎกบ้าง จากคุณยายอาจารย์ฯ บ้าง โดยเฉพาะที่ล้ำค่าที่สุด คือจากวิชชาธรรมกาย ที่พระเดชพระคุณหลวงปู่ พระมงคลเทพมุนี (สด จนฺทสโร) ผู้ค้นพบวิชชาธรรมกาย ท่านได้ถ่ายทอดผ่านคุณยายอาจารย์ฯ

อีกประการ คือ ต้องการที่จะตอบแทนลูกๆ ทุกคน ที่ได้ให้ข้าว ให้น้ำ ให้อาหาร เป็นกำลังแก่ครูไม่ใหญ่เอง และแก่ลูกพระลูกเณรทั้งหลาย ทำให้มีเรี่ยวมีแรงในการศึกษาธรรมวินัยของพระลัมมาลัมพุทธเจ้า



อีกเหตุผลหนึ่ง คือ ช่วงนี้คนยัง
เข้าใจพระพุทธศาสนาคลาดเคลื่อนกันไป
เยอะ โดยเฉพาะหลักสำคัญเกี่ยวกับเรื่อง
กฎแห่งกรรมซึ่งไม่ค่อยนำมาพูดกัน จน
กระทั่งเป็นเหตุทำให้เกิดความรู้สึกละ
แคลงเกี่ยวกับเรื่องกฎแห่งกรรม หรือกฎ
แห่งการกระทำ ทั้งทางกาย วาจา ใจ
ซึ่งเป็นกฎของเหตุและผล คือ ประกอบเหตุ
อย่างนี้ จะต้องมีผลอย่างนั้น มีผลใน
ปัจจุบันอย่างนี้ ก็เพราะได้ประกอบเหตุใน
อดีตอย่างนั้น

ความเชื่อหรือความเข้าใจในสิ่ง
เหล่านี้ได้ลดลงไปเรื่อยๆ เพราะว่าเหตุผล
บางอย่างไม่ปรากฏทันตา หรือเหตุผล
บางอย่างที่ปรากฏอยู่ในปรโลก ก็ไม่อาจที่
จะไปรู้ไปเห็นกันได้ เพราะว่าไม่ให้โอกาส
ตัวเองในการศึกษาเรียนรู้ แต่ถ้าให้โอกาส



ตัวเอง ทุกคนก็สามารถเรียนรู้ได้ ยกเว้น
คนบ้า คนตายเท่านั้น ด้วยแรงบันดาลใจ
หลายๆ อย่างเหล่านี้ จึงทำให้เปิดโรงเรียน
นี้ขึ้นมา อีกทั้งก็มีความสุขทุกครั้ง ที่ได้มา
ทำหน้าที่เป็นครูไม่ใหญ่ ได้มาถ่ายทอด
ความรู้ตรงนี้ ทั้งๆ ที่แต่เดิมที่เข้าวัด
ปฏิบัติธรรมกับคุณยายอาจารย์ฯ ท่านมุ่ง
ในการปฏิบัติธรรมเป็นหลัก

โดยอธยาศัยส่วนตัวของครูไม่ใหญ่
นั้น จะตรงข้ามกับภาพที่เห็นในโรงเรียน
คือ จะชอบเจียบๆ ชอบอยู่ตามลำพัง
คุณยายอาจารย์ฯ ท่านก็มีอธยาศัยเช่นนี้
เหมือนกัน คือ มักน้อย สันโดษ ไม่
คลุกคลีด้วยหมู่คณะ ยินดีปัจจัยตามมี
ตามได้ ท่านก็พร่ำสอนอย่างนี้เรื่อยมา
และก็ได้ปฏิบัติตามโอวาทของท่านเป็น
เวลากว่า ๓๐ ปี คือ จะชอบอยู่ตาม



ลำพัง อย่างมากก็เจอในช่วงวันอาทิตย์
ต้นเดือนกับวันอาทิตย์ธรรมดา ที่ออกมา
ชวนลูกๆ ทั้งหลายปฏิบัติธรรมเป็นหลัก
ส่วนใหญ่ก็จะชวนหมู่คณะส่วนหนึ่ง ไป
ปฏิบัติธรรมบนดอยสุเทพ เพราะว่า
อากาศดีและวิเวก มีป่า มีเขา นั่นคือ
อริยาบถที่ชอบอย่างนั้นมาก ถ้าจะให้
เลือก ก็อยากจะกลับไปมีชีวิตเรียบง่าย
อย่างนั้น

แต่ว่าเมื่อกาลเวลาผ่านไป จน
กระทั่งอายุเยอะแล้ว ก็คิดอย่างที่ได้เล่า
ให้ฟังข้างต้น จึงได้เริ่มฝึกหัดสอน
เป็นการฝึกหัดเทศน์สอนจริงๆ แต่จะให้
เทศน์แบบพระผู้ที่มีความชำนาญ เป็น
บัณฑิตนักปราชญ์ในทางพระพุทธศาสนา
ก็ทำไม่ได้ เพราะว่าภูมิรู้ภูมิธรรมก็จบแค่
นักธรรมตรี แม้จะอ่านพระไตรปิฎกตั้งแต่
ตอนที่ยังเป็นนักเรียน ยังไม่เข้ามหา-



วิทยาลัย มันก็ ๔๐ กว่าปีผ่านมาแล้ว แต่เวลาส่วนใหญ่จะใช้อยู่กับการปฏิบัติธรรม เพราะฉะนั้น จึงไม่กล้าเปิดเป็นโรงเรียนมัธยม เป็นวิทยาลัย หรือมหาวิทยาลัยต่างๆ เหล่านั้น เอาแค่ว่า เป็นโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา เพื่อจะได้ถ่ายทอดการสอน การแนะนำ การพูด การคุย เพราะไปสังเกตโรงเรียนอนุบาลต่างๆ ไป เขาก็ง่ายๆ เพราะนักเรียนอนุบาลก็คือเด็ก มีเพลง มีภาพ มีพูด ซึ่งคุณครูท่านก็ไปยืนอยู่หน้าชั้น ดูนักเรียนบ้าง ชมกันบ้าง ก็ว่ากันไป ชอบบอย่างนี้ จึงได้เปิดเป็นโรงเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยา

ก็เป็นบุญที่ว่า ตั้งแต่เปิดโรงเรียนมา พลาดพลั้งอะไรไป ก็ยังไม่ได้รับการติติงจากนักปราชญ์ในทางพระพุทธศาสนา เลย ก็ยังทำให้มีกำลังใจฝึกสอนกันต่อไป



แม้กระทั่งปัจจุบันนี้ ก็ยังฝึกสอนอยู่ และ
จะฝึกกันต่อไป

แม้อยังมีอะไรขลุๆ ขลักๆ กันอยู่
แต่ก็ได้กำลังใจจากนักเรียนอนุบาลฝันใน
ฝันวิทยาที่คอยส่งยิ้มผ่านทางหน้าจอบ้าง
ในโรงเรียนบ้าง คอยเป็นกองเชียร์ ทำให้
มีเรี่ยวแรงที่จะพัฒนาปรับปรุงการสอน
เพิ่มขึ้น จากเริ่มต้นฟังทางโทรศัพท์ก็
พัฒนามาเป็นอินเทอร์เน็ต จนเปลี่ยนมา
เป็นจานดาวธรรม จากภาพแห้งๆ ก็เริ่ม
มีภาพเคลื่อนไหว และนำเรื่องราวที่ฝัน
เป็นตุเป็นตะมาเล่าให้ฟัง ตั้งใจจะให้ฟัง
เป็นนิยายปรัมปรา แต่ว่าเป็นนิยายที่มี
คติธรรม

ได้รับความร่วมมือจากเจ้าของ
Case Study ที่ได้กรุณาเล่าเรื่องราวชีวิต
ของตัวเองมาเป็นธรรมทานแก่เพื่อน
นักเรียน ก็ได้สอนกันมาอย่างนี้ อยากใช้



คำว่า พุดคุยกันมากกว่า เพราะว่านักเรียนมีอยู่ชั้นเดียว แล้วก็มีทุกเพศทุกวัย และมีศาสตร์อื่นๆ ทั้งนอกจากมาเป็นนักเรียน มาฟังธรรม ยังมาปฏิบัติธรรม แล้วก็เข้าถึงธรรม และมาสร้างมหาทาน-บารมีร่วมกัน โดยลืมนึกไปชั่วขณะว่าแต่เดิมนั้น ตนเองเริ่มต้นชีวิตจากคำสอนใด และได้มาศึกษาความรู้สากลกันอย่างไรเรื่อยมา จาก Case Study ที่ผ่านมากับเรื่องราวต่างๆ ซึ่งทยอยเล่ากันไป ก็ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในชีวิตของนักเรียน บ้างก็เปลี่ยนแปลงอย่างยิ่งใหญ่ บ้างก็ค่อยๆ เปลี่ยนแปลง และเสียงเหล่านี้สะท้อนกลับมาที่ครูไม่ใหญ่ ทำให้มีความปลื้มปิติยินดีกับการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นของนักเรียนอนุบาลฝันในฝันวิทยาทั่วโลก



จากเดิมที่เคยติดเหล้า ติดบุหรี่
เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ก็เลิก เคยติดการ
พนันก็เลิก เคยประกอบมิชฌาอาชีพะโดย
ไม่รู้ตัวว่ามันเป็นสิ่งที่ทำให้ไปอบาย
ก็เลิกได้ ที่ชี้เกียจฉ่ำธรรมะก็ขยันขึ้น
จากครอบครัวรอบอ้าวก็เป็นครอบครัว
อบอุ่น ลูกๆ อยู่ในโอวาท เป็นเด็กเก่ง
และดี ที่ไม่เคยรู้จักการทำบุญก็เริ่ม
ทำบุญ ที่ทำบุญตามอารมณ์ก็เปลี่ยนมา
เป็นสม่ำเสมอ ที่ทำตามกำลังก็มาเติม
กำลัง

การเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่เหล่านี้
คือสิ่งที่ทำให้ครูไม่ใหญ่ขึ้นใจมากๆ และ
ทำให้มีเรี่ยวมีแรงสอนกันต่อไป...

๙ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

